

ΤΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ ΤΗΣ ΝΕΡΑΪΔΑΣ

ΣΤΕΚΕΤΟ 'ς τὴν ἀμμουδιὰ κι' ἐ-
κύτταζε ἀφηρημένη πέρα μακρὰ
'ς τὴ θάλασσα.

“Ἐνα γέλο.ο ὁμως ὑγρὸ τῆς
διέκοψε τὸν ρεμβασμό. Μία τρελ-
λὴ Νεράϊδα ἐπρόβαλε τὸ ὠραῖο
κεφάλι τῆς κάτω ἀπὸ τὸ κύμα,

καὶ τὴν ἐκύτταξεν μετὰ μάτια, ποῦ ἔχουν πότε τὴν λάμψιν καὶ τὴν διαφάνειαν, πολυτίμων πετραδιῶν, ὅταν κυττάζουσιν πρὸς τὸ φῶς, καὶ πότε, ὅταν σκιαζονται, τὸ βάθος καὶ τὸ σκότος τῆς ἀβύσσου.

Τὴν ἐκύτταξε κι' αὐτὴ μέσα 'ς τὰ μάτια τὰ
παράξενα, ἀλλ' ἐκείνη γρήγορα γρήγορα ἐκρύφθη
κάτω ἀπὸ τὸ κῦμα, ποῦ ἔφευγε.

"Όταν πάλιν ἦλθε ἄλλο κῦμα, ἦλθε κι' αὐτή,
κι' ἄπλωσε κάτω 'ς τὴν ἄμμο μὲ δαντέλλα

Τί ωραία δοντέλλα !

Πρὶν ὅμως προφθάσῃ νὰ τὴν ἰδῇ, ἡ τρελλὴ Νε-
ραΐδα τὴν ἐμάζεψε γρήγορα γρήγορα κι' ἐχάθη.

Πάλιν καὶ πάλιν ἦλθε μετὰ τὴν δυντεῖλλα, ἀλλὰ τὴν ἄπλωνε τόσο βιαστικά, ποῦ δὲν ἐπρόφθανε καλὰ νὰ ἰδῇ κανεῖς τὸ σχέδιο.

Ἡ νέα ἀπὸ ἀνυπομονησία ἐκτυποῦσε νευρικά τὸ πέδι της ἐς τὴν αὐμο.

Ἐκεῖ, πέρα πέρα μιά γυναικοῦλα, ποῦ ἔπλυνε τὰ φορεματάκια τῶν παιδιῶν της, ποῦ μέ τὸ πουκαμισάκι μόνον ἔπαιζαν ὡς τὴν ἀμμουδιά, ἔταν τὴν εἶδε, τὰ ἐφώνησε καὶ τοὺς εἶπε κάτι. Ἐκεῖνα τὴν ἐκύταξαν μέ τὰ περὶεργα μάτια τῶν κι' ἐπλησίισαν τὴν μητέρα τῶν.

Ἡ Νεράϊδα ἡ πονηρὴ εἶδε τὴν σκηνήν, ἔσκαψε
 ἔς τὰ γέλοια καὶ αὐτὴν τὴν φορὰ ἄπλωσε καλὰ τὴν
 δαντέλλα τῆς ἔς τὴν ἄμμο.

Εκείνη ευχαριστημένη έμειδιάσε κι' έσκυψε να την παρατηρήση με προσοχή, αλλά πριν προφθάση ν' αντιληφθῇ έντελῶς τὸ σχέδιο, ἡ κακὴ Νεράιδα τὴν ἐμάζεψε κι' ἔφυγε μετ' τὸ κύμα, κι' ἀμέσως πάλιν ἦλθε μετ' ὀρμὴν καὶ τὴν ἐκύτταξε μετὰ τὰ πράξινα μάτια της, τὰ σκοτεινὰ αὐτὴ τὴν φορὰ, σὺν αὐτῇ ἔλεγχῃ:

—Μετανόησα ἔλα τώρα, νά, θά τήν ἰδῆς καλά.

Μέσα 'ς τὰ μάτια της τὰ σκιερὰ δὲν εἶχε ἰδῆ
τὴν πονηρίαν· κι' ἐνῷ ἔσχυβε μὲ χαρὰ, νὰ πάρῃ αὐ-
τὴ τὴν φορὰ ἐντελῶς τὸ σχέδιον, ἡ τρελλὴ Νεράιδα
στοματᾷ, σκύβει τὸ κεφάλι, κόβει δύο τρία κομμά-
τια φύκια ἀπὸ τὸ στεφάνι ποῦ ἐστόλιζε τὸ μὲτωπό-
της, καὶ τῆς ἔρριχνε 'ςτο συρμμένη ὅπως ἦτο, μία
σκιά ὅλο μυστήριο 'ς τὸ πρόσωπο, τὰ πετὰ 'ς τὰ
πόδια της, γυλᾷ ἀκόμῃ δυνατότερον καὶ φεύγει.

Ἡ νέα ἔκαμε ἓνα ἀπελπιστικὸ μορφασμὸ, κι' ἐμάζεψε τὰ φρύδια θυμωμένη.

Ἡ μητέρα τώρα ἐφώνηξε πάλι. τὰ παιδιά της, καίτοι τοὺς εἶπε κυτταζοντας τὴν νέα, καί· αὐτὰ ἔτρεξαν κοντά της, καί τὸ μικρότερο τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ φόρεμα καί ἔκραυε τὸ ξανθὸ ἀκέντιστο κεφάλαι· κι τοὺς μύσας εἰς τὰς πτυχὰς τοῦ.

Εἶχεν ἰδῆ τὰ παιδιὰ τοῦ ἔφευγαν, ἀλλὰ δὲν ἐνόησε
τί τὰ ἔκαμε νὰ τρομάξουν.

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ Νεραΐδα πάλιν ἦλθε ν' ἀπλώ-
σῃ τὴν δαντέλλα της, αὐτὴ τὴν φορὰν ὅμως ἀπο-
φασισμένη νὰ τῆς τὴν δεῖξῃ.

Με τί χαρά και προσοχή την έβλεπε ! άπλωσε
μάλιστα, αφηρημένη ! τὸ χέρι, νὰ τὴν πιᾶσῃ, σ' ἂν
νὰ πιάωνται δαντέλλες πλεγμένες ἀπὸ Νεραΐδας
δάκτυλα !

“Ὅταν ἡ κόρη τοῦ νεροῦ τὴν ἐτράβηξ· ἡσυχὰ ἡσυχὰ, αὕτῃ εὐχαριστημένη, τὴν εἶχε πλεόν· ἐντελῶς ἀντιληφθῇ, ἐκτύπησεν τὰ χέρια ἀπὸ χαρὰ καὶ τὰ μάτια τῆς ἐγυάλισαν. Ὑστερα ἔστειλε ἓνα φίλιν, γιὰ εὐχαριστῶ, ὡς τὴν Νεράϊδα, ἀνοίξῃ τὸ λευκωμά της, ἐσημειώσῃ κάτι καὶ ἐσκέφθῃ:

«Μ' αὐτὴ τὴν δαντέλλα θὰ στολίσω κι' ἐγὼ τὴν
ἰδικήν μου ἀμμουδιά».

Πάλιν ἀκούσθηκε ἡ φωνὴ τῆς μητέρας, ποῦ ἐφώ-
ναζε τὰ παιδιὰ. Εἶχαν πλησιάσει ὀλίγον κατ' ὀλί-
γον τὴν κυρία, καὶ τὸ μικρότερο μὲ τὸ δάκτυλο
'ς τὸ στόμα καὶ τὸ κεφαλάκι ὀλίγῳ γυρμένο 'ς τὸν
ὦμο, τὴν ἐκύτταζε μὲ μάτια περισσότερον περίεργα
παρὰ φοβισμένα.

— Καλὲ μὴν πηγαίνετε κοντά της σᾶς λέω - θᾶ-
ναι-τρελλή, ἐφώναξε αὐτὴν τὴν φορὰν δυνατά.

Τώρα πλέον ἐκατάλαβε περὶ τίνος πρόκειται καὶ
γελῶσα ἔκαμε ἓνα βῆμα πρὸς τὰ παιδᾶ γιὰ νὰ τὰ
καθησυχάσῃ.

Ἐκεῖνα, μόλις τὴν εἶδαν νὰ πλησιάζῃ, φοβισμένα περισσότερον ἀπὸ τὴν ἄγρια φωνὴ τῆς μητέρας, ἐσκορπίσθησαν σὰν πουλιὰ ἀπὸ λαδί, ποὺ ἀάποιοι τὸ κινεῖ, καὶ τὸ μικρότερο σὰν ἡχὺ ἐφώναξέ χωρὶς σκεδόν νὰ ἔννοῃ: **Ναί, μάνα μάνα, εἶναι τελλή....**

Κάτω ἀπὸ τὸ κῦμα τὰ μάτια τῆς τρελλῆς Νε-
ρσίδας ἐσκόρπισαν ἀπὸ ἀγαλλίασιν ὀπάλλινες λάμ-
ψεις, καὶ ἡ εὐροικ τοῦ δροσεροῦ καὶ ὑγροῦ γέλοιοι
τῆς ἐμελώδησε πάλιν μέσα εἰς τὴν ἡρεμία:

Φλῖς, φλῖς, φλῖς, φλααῖ, φλῖς, φλῖς, φλῖς, φλαῖᾶ!.. σὺν νὰ ἔλεγε: 'ς ἔκαμα κ' ἐπλήρωσες τὸ σχέδιο τῆς δαντελλας ἀκριβὰ! Δὲν ἐπρόφθασεν ὁμως νὰ χαρῇ πολὺ: Τὴν ἴδια στιγμή ἠκούσθη κ' ἄλλο γέλοιο. Ἡ νέα δὲν εἶχε θυμῶσι, ὅπως ἐπερίμενε ἡ κακὴ Νεράιδα, — ἦτο τόσο εὐχαριστημένη ποῦ εἶχε κλέψει κατὶ τι ἀπὸ τὴν φύσιν, — ἀλλὰ βέβαιον τα μικρὰ ν' ἀπομακρύνωνται ἐγγέλας με ὅλην τῆς τὴν καρδίᾳ, κ' ἀδιάφορος διὰ τὴν ἐντύπωσιν ποῦ ἔκαμε εἰς αὐτὰ τὰ πλάσματα, ἔστρεψε τὰ νῶτα, καὶ με βῆμα ἑλαφρὸν παρ ὅλην τὴν πύρινη πλημμύρα, ποῦ ἔκαμε τὴν ξηρὰ καὶ πετρώδη γῆν νὰ ἀναδιδῇ φλόγας, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἀργὰ ἀργὰ ἀπολαμβάνουσα, ἐνῶ ἡ Νεράιδα ἐξέσχισε θυμωμένη τὴν δαντέλλα τῆς, τὴν ἐπέταξε ἄμορφη ἐπάνω 'ς τὴν ἀμμουδιὰ καὶ τοὺς βράχους, κ' ἔτρεξε κ' ἐκρύφθη μέσα 'ς τὰ κύματα, ποῦ ἀπότομα ἐχάλασθησαν, σὺν νὰ τὰ εἶχαν πλέον παραλύσει τὰ θερμὰ φιλήματα τοῦ Ἥλιου τοῦ ἰουλιανοῦ μεσημεριοῦ.